

### [Statsministeren.]

Det har været afgørende for regeringen, at den midtsamlende politik, som havde været ført gennem 1975 og 1976, blev fortsat. Den situation, som er fremprovokeret, måtte ikke føre os over i en langt bredere konfrontation mellem store grupper i samfundet. Regeringen har derfor i det sidste par døgn søgt at opnå enighed med de partier, der er parter i augustforliget, nemlig det radikale venstre, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne, om en politik, som kunne fastholde den linje, som blev afstukket for 3 måneder siden. Regeringen har tillige forhandlet med det konservative folkeparti, der delvis har tiltrådt forliget.

Det, det drejer sig om, var jo på den ene side at skabe stabilitet i pris- og indkomstudviklingen i de kommende få måneder, indtil nye overenskomster var indgået på arbejdsmarkedet. På den anden side måtte disse indgreb være så afbalancerede, at de medførte en ligeleg fordeling af ansvar og byrder mellem arbejdsmarkedets partier. Var det ikke tilfældet, ville der være sket en markant afvigelse fra den midtsamlende linje, som jo var hovedtanken i augustforliget.

Regeringen måtte i aftes konstatere, at det i hvert fald umiddelbart forekom umuligt at opnå enighed. Regeringen følte sig stillet over for krav, som den ikke kunne imødekomme uden at komme i strid med væsentlige principper i det arbejdsretlige system.

I løbet af de sidste to generationer er det lykkedes vort land at skabe et velfærdssamfund, som vi – tør jeg vist godt sige – har lov at være stolte af. Under opbygningen af dette samfund har der fra alle kredse i befolkningen været bred tilslutning til den tanke, at konflikter og interessemodsatninger i videst muligt omfang skulle søges løst ved forhandling og med støtte i et sæt af retsregler, som arbejdsmarkedets partier selv har været med til at skabe. Skal sådanne retsregler have nogen virkning, må de anses for rimelige af den del af befolkningen, som de vedrører.

Regeringen følte i aftes, at der blev stillet krav om en lovgivning, som svigtede dette princip. Der skal ikke være tvivl om, at regeringen finder det rigtigt, at overenskomststridige arbejdsnedlæggelser om nødvendigt følges op af en arbejdsretlig afgørelse, som kan pålægge de strejkende en bod. Men havde vi fulgt de krav, som vi blev stillet over for, ville der

ud over denne bod kunne blive tale om en strafretslig bøde oven i en bod for de pågældende arbejdere.

Det var dette krav, som efter regeringens opfattelse ville føre til, at det arbejdsretlige system blev undergravet. At nedlægge sit arbejde er en alvorlig sag, men det er ikke og bør ikke være en sag, som betragtes som en kriminel handling. Det er et opgør mellem arbejdsgivere og lønmodtagere, som, hvis der er tale om en overenskomststridig handling, skal behandles efter disse særlige regler, der gælder for arbejdskonflikter.

De sandsynlige konsekvenser af et sådant indgreb i arbejdsretssystemet ville regeringen ikke tage ansvaret for. Derfor, ja, derfor brød forhandlingerne sammen.

Sammenbruddet kunne føre til, at regeringen udskrev valg, men som det er sagt så tit: et valg løser ikke i sig selv vore problemer, det løser ikke de økonomiske problemer, boligproblemerne eller alle de andre opgaver, vi skal have løst. Der er heller ikke noget, der tyder på, at den parlamentariske situation efter et valg ville blive afgørende forskellig fra den nuværende, tværtimod. En valgkamp kunne meget let bevirke, at der blev endnu større besværlighed med at fortsætte det samarbejde mellem ansvarlige partier, som trods alt stadig væk er karakteristisk for dansk politik.

Derfor har regeringen fortsat vilje til samarbejde. Vi har fået tilkendegivelser om, at en tilsvarende vilje er til stede i alle partierne bag augustforliget. Når det er tilfældet, ville det være forkert at udskrive valg.

Augustforliget gælder fortsat. Derfor finder regeringen, at der er et tilstrækkeligt grundlag for at genoptage de afbrudte forhandlinger. Jeg siger dette, uanset at de forhandlinger, der blot for en time siden fandt sted, desværre ikke førte til noget resultat. Vi vil imidlertid ikke lade nogen mulighed uforsøgt, vi vil endnu en gang indbyde til det bredest mulige samarbejde.

Regeringen har lige siden sin tiltrædelse vist sin vilje hertil. Gang på gang har vi strakt os vidt, også videre, end nogle af dem, som tilhører vore egne rækker, egentlig følte det rimeligt. Jeg er ikke i tvivl om, at det har været rigtigt at gøre det. Vi har gjort det, fordi vi derved har fået mulighed for at beskytte de socialt svage stillede i samfundet mod nedskæringer. Også andre ansvarlige partier har givet